

– Чакай, не е време за срам сега! Не сме виновни, че така се е случило. Нима ще ме оставиш в гората сама, без дрехи?

Нямало що да стори, върнало се момчето и развързало принцесата. После я отвело в къщата, дало ѝ дрехи, нахранило я, напоило я, а на сбогуване тя му казала:

– Ти ме спаси. Когато и да минаваш през нашите земи, ела да ме навестиш.

И принцесата се върнала в кралството, а момчето се прибрало при майка си.

Докато го нямало обаче, майката взела ключовете и почнала да отваря всички врати, за да види какво има в стаите – какви съкровища са скрити в тях. Слязла и в мазето, отключила тъмницата и видяла онзи нещастник, когото момчето било хвърлило там със забит в главата меч.

– Ти жив ли си? – възкликнала попадията.

– Ни жив, ни умрял, но още съм на тоя свят.

– Виждам, че си смел. Искаш ли да ми станеш мъж? Ако откажеш, ще наредя на сина ми да те убие!

– Какво искаш от мен пак, коварна жено? – изохкал старейшината.

– Какво ли? Искам да ме вземеш за жена и да убиеш сина ми!

– Ох, горко ми! – изпъшкал разбойникът. – Твоят син избяга моите хора, хвърли ме в тази тъмница да се мъча. Не искам повече да си имам работа с него.

Жената повторила:

– За последен път те питам – ще ми станеш ли мъж или не?

– Нека бъде волята ти. Не ме е грижа дали ме изпитваш или не. Казвай какво искаш да сторя.